

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, Železničiarska 13, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/49/2022 z 15. februára 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/112/2023 z 25. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľka bola v právnom postavení žalobkyne v spore o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľky, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13C/67/2018. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol v poradí prvým rozsudkom z 3. marca 2020 tak, že vo vzťahu k sťažovateľke žalobe vyhovel a žalobu žalobcu v 2. rade zamietol. Krajský súd uznesením č. k. 25Co/85/2020-592 zo 14. apríla 2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd následne žalobu rozsudkom zamietol a žalovaným priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom sp. zn. 25Co/49/2022 z 15. februára 2023 a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/112/2023 z 25. septembra 2024 odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v dovolaní namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k trom zásadným otázkam riešeným v predmetnom konaní: (i) posúdenie zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky, (ii) posúdenie záložnej zmluvy a (iii) tvrdenie, že nedošlo k takému intenzívnemu porušeniu ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), ktoré by v príčinnej súvislosti spôsobilo sťažovateľke konkrétnu ujmu na jej právach. Dovolací súd sa k týmto námietkam nijako konkrétne nevyjadril, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

7. V konaní bolo nesporné, že sťažovateľka ako predchádzajúci vlastník nehnuteľnosti bola neoprávnenou realizáciou dražby dotknutá na svojom vlastníckom práve k nehnuteľnosti, ktoré udelením príklepu žalovanému 3 stratila. Tento následok dražby je celkom zrejme mimoriadne významný a závažný, preto nepovažuje odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií za dostatočné. Z ich rozhodnutí nevyplýva, z akých dôvodov vzhľadom na následky, ktoré úspešná dražba má (mala) na práva sťažovateľky, nemali mať žiaden podstatný vplyv na jej práva. Táto argumentácia sa javí na prvý pohľad ako nelogická a arbitrárna, a preto pokiaľ by aj mala byť správna, v zmysle zachovania práva na spravodlivý proces bolo nepochybne potrebné ju podrobnejšie odôvodniť a vysvetliť.

8. Sťažovateľka vo svojom dovolaní namietala aj pochybenia odvolacieho súdu pri posudzovaní právnych otázok v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k tejto argumentácii dovolací súd vytkol sťažovateľke, že mu nepredložila žiadne konkrétne právne otázky tak, ako to vyžaduje § 432 ods. 2 CSP, pričom uviedol, že nie je úlohou dovolacieho súdu sám právne otázky, ktoré sú mu predkladané na riešenie, vytvárať. Dovolací súd sa právnymi otázkami vôbec nezaoberal, ale všeobecne odmietol argumentáciu sťažovateľky z formálnych dôvodov. Tento postup dovolacieho súdu považuje sťažovateľka za nesprávny a znemožňujúci jej prístup k súdu.

9. Sťažovateľka popísala a spochybnila niekoľko právnych záverov odvolacieho súdu, poukazujúc na skutočnosť, že dovolateľ nemá povinnosť abstrahovať úzko špecifikovaný dopyt, ale iba opísať právne posúdenie vykonané odvolacím súdom a následne logicky uviesť, v čom je nesprávne.

10. Jedinou právnou otázkou, s ktorou sa dovolací súd pokúsil konkrétne vysporiadať – aj to len poukazom na jej nedostatočnú formuláciu, bola právna otázka uvedená v bode IV dovolania (splnenie podmienky výšky najnižšieho podania počas dražby), pri ktorej najprv poukázal na to, že odvolací súd sa podľa neho neodklonil od sťažovateľkou prezentovanej judikatúry, pretože žalobu

zamietol z iných dôvodov. Ak by aj bolo možné prijať tento argument dovolacieho súdu, bol by v konečnom dôsledku irelevantný, keďže to nemá žiaden vplyv na nesprávnosť napadnutého právneho názoru odvolacieho súdu a prípustnosť dovolania je daná aj vtedy, ak dovolací súd danú otázku ešte neriešil.

11. Najvyšší súd spochybnil aj vhodnosť formulácie právnej otázky v bode IV dovolania, keď však odcitoval iba polovicu textu, ktorým sťažovateľka opisovala aplikovateľné ustanovenie právnych predpisov, nespomínajúc ďalší text tohto bodu, v ktorom sťažovateľka jednoznačne uviedla konkrétne okolnosti prípadu, ktorých sa nesprávna aplikácia právnych predpisov týka, ako aj správne právne riešenie vzniknutej situácie. Sťažovateľka ďalej jasne konštatovala, že súdy aplikovali uvedené ustanovenia na uvedený skutkový stav nesprávne.

12. V žalobnom návrhu sťažovateľka za dôvod neplatnosti dobrovoľnej dražby označila aj neexistenciu pohľadávky v čase konania dobrovoľnej dražby. Namietala úverovú zmluvu a záložnú zmluvu, ktorej predmetom bola zabezpečená pohľadávka v zmysle zmluvy o poskytnutí flexihypotéky. Obe zmluvy podľa názoru sťažovateľky vykazujú také vady, že spôsobujú ich neplatnosť.

13. Sťažovateľka s odkazom na § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka namietala, že dražbou bola v rozpore so zákonom uspokojená aj pohľadávka z uvedeného poplatku za poskytnutie úveru, poplatkov za vedenie úverového účtu a správu úveru, pričom išlo o zmluvnú podmienku, ktorá bola súdmi určená za neplatnú. Vo vzťahu k celkovej výške úveru a k celkovému čerpaniu úveru sťažovateľka odkázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-377/14, podľa ktorého celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

14. Za dôvod neplatnosti úverovej zmluvy sťažovateľka označila aj dojednanie hodnoty RPMN vo výške 3,75 %. Celkové náklady spojené s úverom však v skutočnosti dosiahli hodnotu RPMN 10,65 %. Ak by aj súd nepovažoval celú úverovú zmluvu za neplatnú, minimálne článok upravujúci nepravdivý údaj o výške poskytnutého úveru 365 000 Sk, ktorý bol skutočne poskytnutý k dispozícii sťažovateľke len vo výške 350 000 Sk, ako aj článok zmluvy obsahujúci nepravdivé údaje o hodnote RPMN sú neplatné. Sťažovateľka v tomto smere odkázala na § 3, § 6, § 8, § 9 a § 12 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzatvorenia zmluvy.

15. Sťažovateľka rozporovala písomné vyhlásenie žalovanej 1 o pravosti, výške a splatnosti pohľadávky, keď listinným dôkazom označeným ako „*Pokus o zmier*“ preukazovala zaplatenie dlžnej sumy na účet žalovanej 1, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že k 21. júnu 2017 mohla byť v omeškaní najviac so šiestimi splátkami (v tom čase bol už poskytnutý úver splatený), a preto sťažovateľka žiadala súd o zabezpečenie dôkazu o výške zaplatenej sumy dlžníka, ktorý bol súdom odmietnutý pre nehospodárnosť konania.

16. Ak teda sťažovateľka vrátila poskytnuté finančné prostriedky v plnej výške (dokonca viac), potom v čase konania dobrovoľnej dražby neexistovala žiadna pohľadávka, a teda zákonná podmienka podľa § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách splnená nebola. Z uvedeného je zrejmé, že otázka platnosti zmluvy o úvere mala rozhodujúci význam pre posúdenie veci samej, a to nielen s ohľadom na otázku platnosti zmluvy o záložnom práve zabezpečujúcej pohľadávku

zo zmluvy o úvere, ale najmä v súvislosti s otázkou splnenia zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 6 a § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, čo v danom prípade vzhľadom na vadné (neplatné) údaje v spotrebiteľskej zmluve splnené nebolo. Sťažovateľka zastáva názor, že celkom zrejme nesprávna aplikácia relevantných ustanovení právnych predpisov odvolacím súdom, resp. opomenutie aplikácie týchto ustanovení má za následok arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu v časti, v ktorej posúdil zmluvu o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky ako platnú.

17. Sťažovateľka v konaní namietala aj neplatnosť záložnej zmluvy zabezpečujúcej pohľadávky zo zmluvy o úvere, a to pre absenciu podstatných náležitostí záložnej zmluvy v zmysle § 151b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka. Len samotné uvedenie sumy poskytnutého úveru bez ďalšieho jednoznačného vyjadrenia úmyslu zmluvných strán nie je možné považovať za určenie hodnoty zabezpečenej pohľadávky. Napriek uvedeným nedostatkom odvolací súd aj záložnú zmluvu, bez ktorej existencie by nebolo možné dražbu platne vykonať, posúdil ako platnú, pričom odôvodnenie jeho rozsudku nenapĺňa zákonom predpokladaný rozsah zdôvodnenia, keď z neho nevyplýva, ako a či vôbec aplikoval uvedené rozhodné ustanovenia právnych predpisov na prejednávajúcu vec. V tejto časti došlo nielen k nesprávnemu právnemu posúdeniu rozhodujúcej právnej otázky súdom, ale aj k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces v dôsledku nepreskúmateľnosti rozsudku.

18. Ďalšou zásadnou otázkou pre (ne)platnosť dobrovoľnej dražby, ktorú odvolací súd posúdil celkom arbitrárne, bolo zasielanie a doručovanie písomností podľa § 10 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Žalovaný 2 predložil do súdneho spisu listinu – potvrdenie z registra obyvateľov, ktorou bolo preukázané, že sťažovateľka mala od 13. júla 2017 v registri obyvateľov hlásený prechodný pobyt na ulici [REDAKOVANÉ]. V konaní však súčasne bolo preukázané, že rozhodujúce listiny, ktorých doručenie záložnému dlžníkovi je pre platnosť dražby nevyhnutné, neboli na uvedenú adresu prechodného pobytu sťažovateľke zasielané.

19. Uvedené sa vzťahuje aj na doručovanie znaleckého posudku sťažovateľke. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný 2 preukázateľne zaslal znalecký posudok na jemu známu a v registri obyvateľov evidovanú adresu trvalého pobytu sťažovateľky v [REDAKOVANÉ], pričom pošta túto zásielku sťažovateľke nedoručila ani na doposielacej adrese v [REDAKOVANÉ], došlo k fikcii doručenia podľa § 106 ods. 1 písm. a) CSP. Uvedené ustanovenie však nemožno vykladať tak, že doručovanie sa musí uskutočniť na adresu trvalého pobytu, pokiaľ má občan v registri obyvateľov uvedenú adresu prechodného pobytu, je práve táto adresa adresou miesta, na ktorom sa aktuálne zdržuje a na ktorú je mu potrebné zasielať zásielky, a preto nemohla byť uplatnená fikcia doručenia.

20. Nedoručením znaleckého posudku nebola splnená zákonná podmienka podľa § 12 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách (ak je navrhovateľom dražby záložný veriteľ, dražobník zašle vlastníčkovi predmetu dražby znalecký posudok, a to najneskôr 30 dní pred dňom konania dražby) a súčasne bola sťažovateľke odopretá možnosť vzniesť u dražobníka námietky proti ohodnoteniu predmetu dražby a prípadne žiadať vyhotoviť znalecký posudok iným znalcom. Nesprávnou aplikáciou právnych predpisov, keď si súdy chybné a svojvoľne vyložili § 106 ods. 1 písm. a) CSP, došlo k zásadnému a z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľnému nesprávnemu právnemu posúdeniu rozhodujúcej otázky, ktorá mala priamy vplyv na platnosť či neplatnosť spornej dražby.

21. Ďalšou zásadnou otázkou, pri ktorej súdy aplikovali ustanovenia právnych predpisov svojvoľne, je splnenie podmienky výšky najnižšieho podania hodnoty predmetu dražby určenej znaleckým posudkom v zmysle § 16 ods. 6 zákona o dobrovoľných dražbách. V danom prípade všeobecná hodnota predmetu dobrovoľnej dražby podľa znaleckého posudku bola 26 000 eur, podľa notárskej zápisnice najnižšie podanie bolo 13 000 eur, čo je len 50 % hodnoty predmetu dražby, a aj cena dosiahnutá vydražením bola len 13 000 eur. Podľa § 16 ods. 6 zákona o dobrovoľných dražbách najnižšie podanie muselo byť minimálne 90 % hodnoty predmetu dražby, t. j. najnižšie podanie malo byť 23 400 eur a cena dosiahnutá vydražením musela byť minimálne 23 400 eur. Podľa sťažovateľky je nepochybné, že uvedené porušenie právnych predpisov upravujúcich podmienky dobrovoľných dražieb je rozhodujúceho charakteru a nepochybne musí mať za následok neplatnosť dražby.

22. Sťažovateľka v neposlednom rade namieta aj právny záver odvolacieho súdu, ktorý zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že nedošlo až k takému intenzívnemu porušeniu ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré by v príčinnej súvislosti spôsobilo sťažovateľke konkrétnu (sťažovateľkou nešpecifikovanú) ujmu na jej právach, a preto dospel k záveru, že sťažovateľka v konaní neunesla bremeno dôkazu o existencii dôvodov na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby postupom podľa § 137 písm. d) CSP v spojení s § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba sťažovateľky o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby zamietnutá, a uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky.

III.1. K namietanému rozsudku krajského súdu:

24. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bola sťažovateľka oprávnená podať dovolanie, čo aj využila. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého najvyšší súd poskytol ochranu právam zaručeným ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľka namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorý ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv podľa ústavy a listiny i práva podľa dohovoru rozsudkom odvolacieho súdu. Obsah dovolania v podstatnom zodpovedá aj argumentácii použitej v ústavnej sťažnosti, pričom sťažovateľka ani netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohla uplatniť už v podanom dovolaní.

25. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu:

26. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

27. Podstatou veci je tvrdenie sťažovateľky v procesnom postavení žalobkyne, že krajský súd a najvyšší súd nevyhovením žalobe o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby na nehnuteľnosť vo vlastníctve sťažovateľky porušili jej právo na súdnu ochranu. Podstata výhrad sťažovateľky formulovaných v ústavnej sťažnosti je založená na tvrdení, že najvyšší súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a napriek dostatočne vymedzenej právnej otázke nepristúpil k meritórnemu posúdeniu veci, ale nesprávne dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP.

28. Sťažovateľka v podanom dovolaní uplatnila dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

29. Prvá sťažnostná námietka spočíva v tvrdení, že napadnuté uznesenie „trpí“ ústavnoprávnym deficitom spočívajúcim v tom, že najvyšší súd v súvislosti s namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP len všeobecne reagoval na výhrady sťažovateľky. Z relevantnej časti napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd po poskytnutí viacerých teoretických východísk (body 10.1 až 10.3 namietaného uznesenia), vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu (bod 10.4 odôvodnenia), konštatoval, že namietanú vadu zmätočnosti neidentifikoval, pretože obsah spisu predmetné tvrdenie sťažovateľky nepodporuje. Odvolací súd zrozumiteľne a jednoznačne uviedol dôvody svojho rozhodnutia, predovšetkým podrobne vysvetlil, pre ktoré dôvody považoval dobrovoľnú dražbu za platnú, vysporiadajúc sa so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky (doručovaním písomností, závermi znaleckého posudku, neexistenciou pohľadávky pre neplatnosť zmluvy o flexihypotéke). Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu (nadväzujúci na rozsudok okresného súdu) sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky a spĺňa náležitosti vyžadované § 393 ods. 2 CSP (body 10.5 a 10.6 namietaného uznesenia).

30. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za ústavne akceptovateľné, keďže sťažovateľka dostala od odvolacieho súdu odpovede na tie argumenty, ktoré boli pre predmetnú právnu vec podstatné a najzásadnejšie. Ak preto najvyšší súd, odkazujúc na odôvodnenie odvolacieho rozsudku, konštatoval, že tento spĺňa požiadavku presvedčivosti a dostatočnosti, ústavný súd mu nemá z ústavného hľadiska čo vytknúť. Iba skutočnosť, že sťažovateľka má na kvalitu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nezodpovedá jej predstavám, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie.

31. Sťažovateľka ďalej vyčíta dovolaciemu súdu, že hoci bolo možné sformulovanú právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP vyabstrahovať z jej dovolacej argumentácie, najvyšší súd dovolanie odmietol aj v tejto časti, konštatujúc, že dovolacia otázka nebola vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 CSP.

32. V tomto smere je potrebné uviesť, že aj keď súčasná judikatúra ústavného súdu uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov a stavia sa proti ich prehnanému formálnemu posudzovaniu zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne, s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“. Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky“. V opačnom prípade advokát vystaví svojho klienta možnosti odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP (I. ÚS 115/2020). Inými slovami, určité požiadavky na formuláciu dovolacích dôvodov musia byť splnené, inak by inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku stratil svoj zmysel, ktorým je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov a odstraňovanie zásadných väd konania, pre ktoré je nutné zasiahnuť do právoplatných rozhodnutí. Iba nesúhlas a kritika záverov všeobecných súdov bez relevantného zdôvodnenia nemôžu zakladať dôvodnosť revízie právoplatných rozhodnutí súdov nižších inšancií v rámci dovolacieho konania, ako aj konania o ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 587/2020). Uvedené parametre však v dovolaní sťažovateľky podľa názoru najvyššieho súdu, ktorému je predmetná judikatúra ústavného súdu známa (bod 13 namietaného uznesenia), naplnené neboli. Sťažovateľka v dovolaní, ktorého odôvodnenie je obdobné argumentácii obsiahnutej v ústavnej sťažnosti, neformulovala právnu otázku, jej argumentácia je jednoduchou kritikou právneho posúdenia jej právnej veci všeobecnými súdmi.

33. Absencia náležitosti vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP je podľa Civilného sporového poriadku dôvodom neprípustnosti dovolania. Z podstatných častí uznesenia najvyššieho súdu (body 12, 14 namietaného uznesenia) vyplýva, že sťažovateľkou nebola jasne zadefinovaná právna otázka, resp. právny problém, ktorého nesprávnym výkladom by sa krajský súd odklonil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, a najvyššiemu súdu sa ju nepodarilo ani vyvodiť. V tomto prípade tak nemožno vytknúť formalizmus najvyššiemu súdu, ktorého závery nenesú podľa názoru ústavného súdu znaky arbitrárnosti či extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

34. Napriek uvedenému sa najvyšší súd zaoberal sťažovateľkou uvádzaným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/178/2018, ktoré riešilo otázku doručovania písomností v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách v intenciách predchádzajúceho procesného predpisu – Občianskeho súdneho poriadku, ako aj otázku vzťahu „pôvodnej“ a „opakovanej“ dražby, konštatujúc vzhľadom na skutkové zistenia súdov nižšej inštancie, že k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedošlo (bod 11.4 namietaného uznesenia), resp. na otázke neplatnosti „pôvodnej“ dražby nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu založené (bod 11.5 namietaného uznesenia).

35. Ani sťažovateľkou nastolená polemika v otázke výšky najnižšieho podania pri dobrovoľnej dražbe z hľadiska hodnoty nehnuteľnosti určenej znaleckým posudkom nebola spôsobilá viesť dovolací súd k abstrahovaniu právnej otázky, ktorá nebola podľa názoru sťažovateľky v praxi dovolacieho súdu dosiaľ riešená [dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP], čím sťažovateľka opätovne nesplnila podmienku vymedzenia dovolacieho dôvodu zákonom predpokladaným spôsobom.

36. Ústavný súd vzhľadom na obsiahlu sťažnostnú argumentáciu dodáva, že sťažovateľ si nemôže zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku (vrátane prieskumu najvyššieho súdu v dovolacom konaní) s posúdením rozhodnutia všeobecného súdu (iného orgánu verejnej moci) v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

37. Na základe uvedeného ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Uznesenie najvyššieho súdu s prihliadnutím na dovolaciu argumentáciu sťažovateľky, ktorá v prevažnej miere kopíruje jej dovolacie námietky, je logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle dovolacieho súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozhodnutia. Ak sa sťažovateľka s názorom všeobecných súdov nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

38. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších ich návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu